

Déu encarnat

Dij, 9/04/2020 per Josep Llunell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Dijous Sant

Barcelona, 9 d'abril de 2020

Avui és un dia gran i formós per a la nostra fe i vida cristiana. En el llarg o curt camí de la nostra existència necessitem nodrir-nos, necessitem el pa de Vida.

L'Eucaristia és el pa de Vida. **Quan Jesucrist ens convida a celebrar l'Eucaristia no ens convida a dir missa. A què ens convida?**

A reunir-nos en una taula en la que ningú passi humiliat, necessitat i a on tots ens asseiem per igual i a on es visqui segons els misteris de Jesús: **les Benaurances, el servei generós i l'amor sacrificat**. Es tracta de guardar la Presència de Crist en les nostres vides: els seus criteris i les seves actituds.

La utopia cristiana, l'idealisme cristià per a la societat i per a la Comunitat cristiana és de **servei, d'igualtat i d'amor**. La Comunitat cristiana hauria de ser una comunitat entre iguals que **respecten, que s'estimen i que s'ajuden**.

El lavatori de peus és el gest en el que Crist es fa esclau. ¿Com ha de ser la Comunitat cristiana? Ha de ser entre absolutament iguals i a on es viu en servei i respecte. **Si no entenem que ser cristià és ser humil i servicial no tenim res veure amb Jesús.**

Podrem tenir Jerarquia, teologies, títols, cancelleries, catedrals i càtedres, però si no entenem i no vivim en actitud humil, de servei a mor, NO tenim res a veure amb Jesucrist. El que constitueix l'Església és el servei, la humilitat i l'amor.

Tota la resta són ridícules ànsies de poder humà.

A l'Església hi ha persones que cuiden malalts, que atenen els més pobres, els més

desgraciats i ... Aquí sí que hi ha la verdadera església de Jesucrist en la mesura que ajudem i servim els drogadictes, els emigrants, els malats de sida

els aturats, etc. de la mateixa manera que Crist va tractar i ajudar leprosos, paralítics, epilèptics, famolencs, adúlteres, etc. Això i no altre cosa és el que ens va ensenyar Jesús.

Aquí rau l'essència del cristianisme. **L'essència del cristianisme és saber i voler veure i servir Déu en la persona necessitada dels altres.** Aquí ens trobem cara a cara amb el misteri de l'Encarnació. I aquí rau la gran dificultat.

Resulta fàcil adorar Déu en abstracte. Això no compromet a res i satisfà el nostre buit sentimentalisme religiós o estètic. Però aquesta actitud no passa de lamentable engany. **És un escapisme. És un escaquejar-se i fugir de la realitat de Déu encarnat,** Déu fet home al que hem d'estimar pràcticament en la persona necessitada del proïsme.

És el que han fet els Sants i els bons homes. Ho fem així, nosaltres? És aquest el nostre comportament?